

Reis naar
het middelpunt
van de **canyon**

ZWEMMEN, DUIKEN, KRUIPEN, SPRINGEN, RAPPELLEN, DRIJVEN, VÉÉL STAPPEN EN CONTINU VERWONDERD ZIJN OVER DE OMRINGENDE NATUUR ÉN DE DIEPE MARMITA'S WAARIN JE JE MOET GOOIEN. CANYONING IS GEEN SPORT VOOR WATJES, MAAR NIET GEVAARLIJK. VERSLAG VAN EEN ACHTDAAGSE CANYONING-VAKANTIE IN HET HART VAN DE SPAANSE PYRENEËN, HET MEKKA VAN DEZE ALSMAAR POPULAIRDER WORDENDE BUITENSPOORT.

Euhm, ... springen? Hierin!?" Zes paar voetjes schuifelen voorzichtig naar de spekglatte rand. Het gapende gat nodigt niet uit om zomaar in te springen. "Zal ik het klimtouw installeren, dan kan je *abseilen?*", vraagt gids Christoph met een grijns om de lippen.

Als groentjes hadden we gehoopt op een voorzigtigere start van onze eerste canyoningtocht. Maar neen: met zachte dwang worden we naar onze eerste sprong geduwd, eentje die moet plaatsvinden in een zeven meter diepe marmita, een uitgeslepen, met water gevulde rotskom. "Geen zorgen, jongens", probeert Christoph ons gerust te stellen. "Ik weet dat de waterkom daar beneden eruitziet alsof ze niet groter is dan een badkuip, maar geloof me: ze is veel groter en er liggen geen verborgen rotsen onder het wateroppervlak verscholen. Ik ken de plek hier."

Zelfs de grootste macho van de groep heeft zijn bedenkingen, maar klagen moeten we vooral niet doen. Een stevige canyoningtocht, dat hadden we immers gevraagd. En gekregen, zo blijkt nu uit deze vuurproef. Om onze zenuwen nog wat extra op de proef te stellen, springt een vrouw uit een andere groep met een ware doodskreet in de marmita. Wanneer ze in het ijskoude water belandt, slaat ze wild om zich heen, happend naar adem. Iemand ontfermt zich over haar.

Familiejuwelen beschermen

Wij kunnen beter - denken we - al heeft dat eerder te maken met het behoud van

onze waardigheid. Of ... met het behoud van ons ego. In ieder geval: een gelijkaardige kreet vol doodsverachting zal onze keel niet verlaten. Zes paar voetjes schuifelen opnieuw richting rand. "Rustig en vooral niet te ver springen", luidt het advies of we zouden wel eens met onze smoel tegen de rotswand kunnen slaan. Ook niet onbelangrijk: de mannen wordt aangeraden hun dijen stijf tegen mekaar te drukken, kwestie van hun kroonjuwelen te beschermen. De klap waarmee je in het water ploft, is niet te onderschatten. →

Angst maakt plaats voor adrenaline, adrenaline slaat om in een energieboost, energie levert plezier, urenlang.

→ Eén, twee, drie, ... NU!

Ik zet een stap voorwaarts. Duim en wijsvinger fungeren als neusknipper, de knieën worden lichtjes gebogen om, mocht je toch op een rots terecht komen, de schok met de benen op te vangen. Mijn maag lijkt een looping te maken tijdens de val. Die val lijkt wel héél erg lang te duren. Van bovenaf lijkt de poel niet groter dan een badkuip, maar eens beneden besef je dat je een waar rund moet zijn wil je het water missen.

Niet voor mannetjesputters

Het is dag één van onze canyoning-achtdaagse. Voor gids Christoph is dit een alledaagse start. "Gevaarlijk? Neen hoor, zolang je geen extreme dingen doet. Het ligt eraan welke canyon je kiest en hoe ervaren je bent. Sommige canyons hebben namelijk aartsmoeilijke hindernissen en je moet de waterstand en het weer juist inschatten natuurlijk."

Toch blijkt niet iedereen geschikt voor zo'n uitstapje. "Ik heb al ervaren klimmers gezien die zich aan het begin van de dag gedroegen alsof ze geen enkel probleem hadden, maar na een eerste rappel trilden ze op hun benen", zegt de gids. "Dit is natuurlijk iets anders dan langs een touw afdalen op droge rotsen. Hier beukt het water met volle kracht en met een overdonderend lawaai op je lijf in."

Ook minder geschikt, of in elk geval vermoeiend voor de gids, zijn de mannetjesputters. Christoph (zuchtend): "Onlangs moest ik nog iemand tegenhouden die absoluut wilde springen van een twaalf meter hoge rots. Met het blote oog kon je het niet zien, maar onder het wateroppervlak lag het vol rotsblokken."

Ik ben voor hem moeten gaan staan en hij is uiteindelijk niet gesprongen. De waaghals had gegarandeerd zijn benen of heup gebroken."

Je springt niet zomaar in een wetsuit richting canyon. Een dag eerder nam Christoph ons mee naar een oude, bouwvallige kerktoeren. Hier kregen we een minicursus rappeltechniek: afdalen langs een touw van 15 meter lang. "Als je hier durft rappellen, durf je het ook van een serieuze hoogte." En terwijl wij leren abseilen, ziet onze canyongids welk vlees hij in de kuip heeft.

Die avond wordt op basis van onze prestaties een keuze gemaakt tussen de meer dan 200 kloven in deze Sierra de Guara en omstreken, het mekka van de canyoningssport. Morgen zullen we naar de Mascún trekken, een kloof van zo'n 2,5 kilometer die normaal gezien in 3 à 4 uur te trotseren is, maar waarover wij, groentjes, uiteindelijk drie uur langer zullen doen. De kloof is vijf sterren waard. "De Mascún telt zo'n zeven rappels, de instap is een sprong van zeven meter diep", herinnert Christoph ons. Niemand die er dan erg in heeft. "Zeven meter? Dat is toch niet zo hoog?!"

Sterke verhalen

Hoe maak je een spannende activiteit nog avontuurlijker dan ze al is? Hoe krijg je de zenuwpezen helemaal aan het nagelbijten? Sterke verhalen helpen. Zoals deze: jaren geleden daalt een koppel af in een weinig bezochte kloof met veel rappels. Als ze na zo'n rappel het klimtouw naar beneden willen trekken en verder stappen, bemerken ze plots dat de marmitta waarin ze zijn terechtgekomen érg droog

Van 8 tot 88

Poco Loco Adventures organiseert sinds 1993 trips naar de Spaanse Pyreneeën. Via de reisbureaus van Joker (www.joker.be) kan je je inschrijven voor een avontuur in de Spaanse canyons. Er bestaan ook programma's voor families met jongeren (vanaf 8 jaar). Ervaring is niet vereist. Groepen of bedrijven kunnen een eigen programma samenstellen.

Meer info: www.canyoning.be ■

staat. Zo droog, dat ze onmogelijk tegen de steile, glibberige rotswand kunnen opklimmen. Terugkeren is uitgesloten: het touw is al naar beneden gehaald. Pas dagen later worden de ongelukkigen verlost. Moraal van het verhaal: nooit ofte nimmer het klimtouw uit de ankers halen vooraleer je zeker weet dat er een uitweg is. En nu we toch bezig zijn: berg nooit het klimtouw op in één enkele zak. De kans is niet gering dat die door de kracht van het water wordt weggespoeld. Wie dan net tussen twee rappels van om en bij de twintig meter staat, heeft zichzelf gevangen gezet. Maar het grootste gevaar is het water zelf. Christoph slaat een boek open met daarin twee verschillende foto's van eenzelfde locatie. Op de ene dikke, metershoge rotsen met ergens middenin een lieflijk watervalletje, op de andere een kolkende waterstroom die het voornoemde idyllische tafereeltje heeft veranderd in een levensgevaarlijke plek. "De ene foto werd getrokken voor een storm, de andere net erna", klinkt het. "De

wandenvansommigecanyons bestaan uit conglomeraat, een soort natuurlijk beton zonder begroeiing waar de regen razendsnel afvloeit. Op nauwelijks één minuut tijd kan het water beneden daardoor meerdere centimeters stijgen."

Een natuurlijk uitgeslepen Aqualibi

Een canyon hoeft niet technisch moeilijk of fysiek zwaar te zijn om plezierig te zijn. Als bewijs neemt Christoph ons mee naar de Garganta del Gloces, een donkere, in de rotsen verborgen kloof van amper 800 meter zonder moeilijkheidsgraad, maar wel voorzien van een hoog amusementsgehalte. Een natuurlijk uitgeslepen Aqualibi openbaart zich. Glijden van tobogans of natuurlijke glijbanen, springen van drie tot vier meter hoge rotsformaties, zwemmen door nauwe gangen, en dat allemaal in een serieus tempo.

Drie uur later feliciteren we onze sympathieke gids voor zijn voortreffelijke keuze. Morgen staat mountainbiken op het programma, maar na gezamenlijk overleg stellen we schoorvoetend deze vraag: "Euhm, Christoph, kunnen we morgen nog eens canyoning in plaats van te mountainbiken, ... ?!" ■

Canyoning is niet alleen spannend, maar vooral leuk. Naar beneden glijden, springen van de metershoge rotsen en zwemmen door nauwe gangen; veel beter dan een dag in een wildwaterpret-park.

Canyoning for dummies

Ze lagen daar maar te liggen, die met water gevulde ravijnen. En dus kwam iemand in de jaren zeventig op het lumineuze idee ze in te schakelen voor een bijzondere natuursport: canyoning. Uit het boek 'Canyoning for dummies': het is een sport waarbij de bedding van een rivier onder euhm, geen beding verlaten mag worden. Zo wordt er over rotsen geklauterd, in het water gezwommen, langs uit rotsen gepolijste glijbanen gegleden en door laag water gewaad. Doodsimpel allemaal, totdat je de natuurlijke hindernissen merkt en met eigen ogen kunt volgen hoe het water van een zes tot dertig meter hoge rots met veel lawaai naar beneden raast. ■